

[Margrete Auken]

sandsynligvis også skibe og fly, som reaktion på de utallige krydsermissiler, der skal placeres med Sovjet inden for rækkevidde. De 462 raketter er jo bare en lille del af dem. Der er 4.000 andre, dels på u-både, dels på gamle, sårbare overfladeskibe. Dertil 3.000 på fly, først B-52, senere B-1. Af de 3.000 raketter skal de 1.300 være af en ekstra ny og særlig raffineret type stealth-cruise.

Vil Sovjet kalde deres sandsynlige svar for modernisering eller reaktion? Sikkert begge dele. Begge de farlige dynamikker er sat på skinner nu. Så får vi i Europa at vide, at vi skal have mange flere Pershing IIere som svar på SS-21, -22, -23 osv.

Samtidig kommer der gang i tredje fase af den teknologiske raketudvikling, så de skal være endnu sværere at opdage og endnu mere træfsikre. Nye fly, der ikke er afhængige af sårbare flypladser, bliver udviklet. Frankrig og England hvirvler med, det er allerede bestemt. Mon ikke også Sovjet vil reagere på dem, selv om de er private?

I takt med dette afsindige kapløb øges konflikterne ude i verden. Mellemøsten, Mellemamerika, Filippinerne står for tur for amerikansk militært engagement. NATOs nye Out-of Area-strategi støtter det. Der skal mirakler til, om dette skal undgå at ende i en storkrig, som jo altså så bliver den sidste.

Er der nogen, der støtter de nye raketter, som vil prøve at forklare mig, hvordan dette skal undgås? Jeg frygter, at jeg ikke får noget svar: I hvert fald ikke ét, kvinder og børn og andre med hjerte i livet kan begribe, for det eneste logiske svar er at sætte gang i afspændingskapløbet. Alt andet er vanvittigt og sindssygt.

Hvad er det for en prestige, I får, om dette får lov til at løbe af sted? Jeg er ikke i tvivl om, at den største ære får den, der har mandsmod og kvindehjerte til at vende udviklingen. Om det så er udenrigsministeren, vil han blive folkehelt, om han tør. Kun de mest fantasi-, hjerne- og hjerteløse vil brokke sig, og dem kan vi altså ikke lytte til i denne situation.

Jeg skal love, i det omfang det står til mig og de andre, der tænker på samme måde, at fredsbevægelsen naturligvis ikke giver op. Vi er nødt til at fortsætte. De sandsynlige svar fra Sovjet må for alt i verden bremses, men det ser meget sort ud, når vi er blevet så toltalt afvist i den del af verden, der kalder sig

demokratisk. Hvordan skal det lykkes os i den del af verden, hvor ordet ikke er frit? Hvad er det, der får de ansvarlige til at tro, at forhærdelsen i Øst er mindre end i Vest? Jeg vil godt have et svar, fordi det må være af den vej, vi skal komme videre i den folkelige debat om dette.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg kan gøre mit indlæg forholdsvis kort, for jeg synes ikke, der under denne ellers lange debat er fremkommet væsentlige nye argumenter, som kræver en kommentar.

Jeg vil gerne sige, at jeg tror, de fleste af os længe – man kan vel næsten sige i årevis – har vurderet forhandlingsmulighederne således, at den afgørende indrømmelse, det afgørende gennembrud, nok først ville komme meget, meget sent. Selv om udenrigsministeren har givet os indtrykket af efter sin rejse og sine forhandlinger i Moskva, at håbet ikke er for stort, mener jeg fortsat, at man har lov at nære den forhåbning, at vi i løbet af slutfasen, som jo er nu og i månederne november og december, kan nå et tilfredsstillende resultat.

Det, som skulle være resultatet, hvis vore forhåbninger skal gå i opfyldelse, var altså et tilbud – som det vigtigste fra sovjetisk side – om en så drastisk reduktion i antallet af SS-20 missiler, at opstillingen af nye NATO-raketter overflødiggøres. Jeg siger dette, fordi jeg tror, det er farligt og i virkeligheden skadeligt for mulighederne i de kommende uger, hvis man i dag slår fast – det gjorde hr. Lasse Budtz faktisk i sit indlæg – at opstillingen af de 572 NATO-missiler nu er overflødig. Det må jeg fraråde at man afleverer som det vestlige budskab i dag, for hvis Vesten gør det, kan vi godt lukke i Genève med det samme. Hvis Vesten gav det signal i dag eller i morgen til Moskva, hvorfor i alverden skulle Moskva så i slutfasen give os nogen som helst indrømmelser?

De, der ønsker, at vi netop nu, så tidligt, skal give en melding om, at det under alle omstændigheder er udelukket at opstille moderniserede NATO-raketter, påtager sig – selv om de selvfølgelig nødt vil det, jeg anerkender deres motiver – et medansvar for det sandsynlige resultat, at Genèveforhandlingerne går i stå, og at vi fra nu af ikke får en sovjetisk indrømmelse, og det har vi brug